

Okolnost, že okrsek pol. úřadu I. stolice (magistrátu) ve F. jest užším, než obvod okr. soudu, nepadá na váhu a může za okres soudní ve smyslu cit. § 2, odst. 2 býti pojmán jen celý územní obvod, na který se kompetence dotčeného okr. soudu vztahuje, aniž se smí rozeznávati mezi obvodem jednotlivých obcí v tomto obvodu zahrnutých a aniž mohou pro různé části tohoto obvodu přijíti k platnosti různé předpisy jazykové.

Jest mimo spor, že se působnost žal. úřadu vztahovala v tomto případě na město F., náležející do obvodu okr. soudu ve F. Národnostní složení obyvatelstva tohoto soudního okresu a jen tohoto teritoriálního obvodu, přichází dle toho, co shora řečeno, zde v úvahu. V soudním okresu f-ském nebylo však ani dle soupisu lidu z r. 1910 kvalifikované menšiny německé a nedosaženo této menšiny ani při sčítání lidu v r. 1921. Jestliže za tohoto stavu věci žal. úřad shledal, že zde není podmínek předpokládaných § 2, odst. 2 jaz. zák. pro povinnost úřadu přijati a vyřídití věcně německy sepsané odvolání st-lovo, měl pro tento svůj názor dostatečnou oporu v zákoně.

Z okolnosti stížností uplatňované, že odvolací spis německy sepsaný byl zsp-ou přijat a žal. úřadu předložen, nelze dle vyličeného zákonného stavu pro stanovisko stížnosti ničeho dovozovati. Žal. úřad vzhledem ke kategorickému předpisu § 1 jaz. zák. nebyl ani oprávněn podání odporující předpisům jazykovým přijati a vyřídití a důsledkem toho byl povinen k takovéto jazykové závadě v každém stadiu řízení přihlídnouti.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4087.

Policejní řízení trestní: Kdy není rozhodnutí druhé stolice konformní s rozhodnutím stolice první?

(Nález ze dne 5. listopadu 1924 č. 19.235.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 639 adm.

V ě c: Dr. Gustav G. v H. (adv. Dr. Emerich Radda z Mikulova) proti zemské správě politické v Brně o přestupek § 11 cíl. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v H. ze 6. dubna 1923 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 cíl. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., spáchaným tím, že jako svolatel veřejné schůze dne 24. března 1923 vyzváním účastníků k zapění písně »Wenn alle untreu werden« a vyzváním, aby zvedli pravice jako k přísaze v souvislosti s řečí poslance Otmara K. a se svým projevem k účastníkům před koncem schůze vykonal čin více než demonstrativní proti čsl. republice a že tím učinil pohoršení, a byl proto odsouzen do vězení 7 dní.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno z důvodu, že jest prokázáno, že st-l jako svolatel výše zmíněné schůze vyzval ke konci schůze účastníky její k zapění písně »Wenn alle untreu werden«, čemuž tito vyhověli a při poslední sloce zvedli pravice jako k přísaze. Počinem

tím byla vzhledem k souvislosti s řečí poslance K. a s projevem st-le ke konci schůze vyjádřena nelibost vůči vládě a tím dána skutková podstata přestupku jemu za vinu kladeného.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nss-u bylo především vzhledem k ustanovení, § 5 zák. o ss zkoumati, zda nař. rozhodnutím zsp-é byla tato trestní věc v instančním pořadí s konečnou platností vyřízena, a dle toho pak dále, zda právní poučení v nař. rozhodnutí st-li dané, že proti rozhodnutí tomu není dle § 3 nař. z 31. ledna 1860 č. 31. ř. z. dalšího odvolání, jest správné čili nic.

Nss vyslovil již svým nál. Boh. 639 adm. právní názor, že ustanovení § 3 cit. nař., dle něhož jest v trestních věcech náležejících před politické úřady, další opravný prostředek vyloučen jen v tom případě, když zem. úřad pol. nález prvé stolice potvrdil, — lze přikládati jen ten smysl, že další opravný prostředek jest vyloučen jen tehdy, když úřad druhé stolice trestní nález prvé stolice ponechá v platnosti in toto, t. j. ve všech kusech, jež jsou podstatnými součástkami nálezu trestního.

K podstatě nálezu trestního náleží zjištění podstaty skutkové, podřazení této podstaty pod určitou trestní normu a výrok trestu.

O potvrzení nálezu trestního možno mluvit jen, když vyšší stolice v těchto podstatných kusech jeho neprovedla žádné změny.

V daném případě pokládala první stolice za prokázáno, že st-l jako svolavatel veřejné schůze vyzýval účastníky k zapění písně »Wenn alle untreu werden« a že je též vyzval, aby zvedli pravice jako k přísaze, kdežto úřad druhé stolice vzal za zjištěnou skutkovou podstatu jen, že st-l vyzval k zapění uvedené písně, nikoliv však, že st-l účastníky schůze vyzval, aby zvedli pravice jako k přísaze, nýbrž že účastníci schůze učinili tak, aniž byli k tomu vyzváni st-lem. Prvá stolice spatřovala ve zjištěném jednání čin demonstrativní proti čsl. republice, jímž st-l vzbudil pohoršení, subsumovala tedy patrně jednání st-lovo pod 1. větu § 11 cíl. nař. z 20 dubna 1854 č. 96 ř. z., kdežto druhá stolice spatřovala ve skutkové podstatě, z níž ona vycházela, vyjádření nelibosti proti vládě a podřadila tedy trestný čin 2. větě 1. odstavce § 11.

Rozcházejí se tudíž výroky obou stolic v podstatných kusech, totiž ve zjištění skutkové podstaty i v její subsumci pod zákon. Nař. rozhodnutím nebyl tudíž nález prvé stolice ve výroku o vině beze změny potvrzen, nýbrž změněn. Žal. úřad také v rozhodnutí svém nevyslovil, že nález prvé stolice potvrzuje.

Proto nelze tu použití ustanovení § 3 min. nař. č. 31 ř. z. z r. 1860, není tudíž další opravný prostředek proti nař. rozhodnutí vyloučen.

Právní poučení nař. rozhodnutí připojené, že není další odvolání přípustno, jest dle toho právně mylné a musilo proto nař. rozhodnutí dle obdoby § 3 odst. 2 a 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. pro tuto podstatnou vadu řízení dle § 6, odst. 2 zák. o ss býti zrušeno.

Č. 4088.

Četnictvo. — Legionáři: I. Kterak jest stanoviti služební pořadí čsl. četnického důstojníka, který za Rakouska byl kadetaspiran-